

много приличатъ на човѣка и които съ своя умъ и хитрина не отстъпватъ на насъ, людетѣ. Но тѣ не сж за циркови игри, защото не могатъ да понасятъ промѣнитѣ на времето, движението отъ едно мѣсто на друго и разни скитания. Тѣхното родно мѣсто сж топлитѣ страни. По нашитѣ мѣста е студено, и тѣ лесно простиватъ, заболяватъ и умиратъ.

Въпрѣки това, азъ решихъ да купя това малко шимпанзе, не да го науча на циркови игри, а да го опитомя и да видя, доколко то ще може да се научи на човѣшки животъ.

— Ще внимавате — каза ми управателътъ на градината — да го храните редовно: сутринъ ще му давате млѣко, а всѣки два часа — банани, круши, ябълки, грозде и др. Особенно ще го пазите отъ простуда, ще го държите презъ зимата въ топла стая, безъ да го пущате да излиза навънъ, защото отъ най-малката промѣна на топлината то може да простине. Инакъ, е много весело, игриво и забавително.

И, наистина, когато ми го предадоха, пустнахме го въ стаята на свобода. Дивото и немирно шимпанзе се понесе като стрела изъ стаята. Почна да скача отъ предметъ на предметъ каго нѣкое немирно дете, да удря съ ржце по стѣклата и шкафоветѣ, да хапе хората по обувката, да се търкаля по мобилитѣ и т. н. Докато го хванемъ и затворимъ въ клетката съ другитѣ животни, видѣхме и патихме.

По влака го предадохъ въ особенъ затопленъ вагонъ. Съ голѣми промеждия по пжтуването най-после пристигнахме въ Русия.

Кръстихме го Мимусъ.

(Разказътъ ще продължи).

Горана Горнева

НА УЧИЛИЩЕ

Бързо лѣтото се мина,
литна като златенъ сънь.
Почва новата година —
чуй, училищния звънъ!

Като кошеръ съ рой пчелички
е училищния дворъ;
ученици, ученички
трѣгватъ и запѣватъ въ хоръ.

Книжки стиснали въ ржчица,
съ почернѣли личица,
бързатъ малкитѣ дечица
съсъ разтупкани сърдца!

А учителътъ ги срѣща
на училищния прагъ
съ радостъ и любовъ гореща,
бодъръ както лани пакъ.

Ст. Цанкова Стоянова